

stillet, ser jeg, som sagt, paa med Skepsis, fordi jeg ikke tror, at det vil være det skarpe Vaaben i Samfundets Haand, som de ærede Forslagsstillere mener, at det vil være, og fordi jeg nærer alvorlig Frygt for, at Fejlgreb paa dette Omraade fra Lovgivningsmagtens, fra Samfundets Side kan faa stærke, dybtgaaende og yderst skadelige Følger.

Men det er jo dette, som vi nu skal overveje i Udvalget, og hvis dette Udvalgs Arbejde skulde kunne give et Bidrag til hele denne Sags Afklaring, saa er den Forhandling, der her er ført, jo ikke ført forgæves efter min Mening. Jeg er ikke enig i saa Henseende med det ærede Medlem Hr. Bouet, jeg mener dog, at der kan være Haab i saa Henseende, selv om det ved denne Lejlighed ikke fører til endelige Lovgivningsresultater.

Det ærede Medlem Hr. Lundberg skal jeg ikke i synderlig Grad beskæftige mig med. Det ærede Medlem fremsatte nogle Bemærkninger om Arbejdskommissionen og knyttede dertil nogle Bemærkninger om Kommissionens Ophævelse. Jeg skal sige til det ærede Medlem, om end jeg derved ikke siger det ærede Medlem noget, som han ikke i Forvejen ved, at Arbejdskommissionen var der aldeles ingen, der havde haft Bud efter. Den var ikke andet end en Redningsplanke for Socialminister Borgbjerg for at bjærge ham ud af en Situation, som han ved sit Bedriftsraadsforslag havde bragt sig selv i, og der maatte efter min Mening trækkes snævre Grænser for det Spild af Medlemmernes Tid og Statens Penge, som dette Redningsarbejde foranledigede. I Betænkningen angaaende Spørgsmaalet om Mægling i Arbejdsstridigheder fik man et tydeligt Vidnesbyrd om, hvilke positive Resultater der kunde ventes af Kommissionens Arbejde paa de Omraader, hvormed Kommissionen skulde beskæftige sig. Den Tone, hvori det ærede Medlem henvendte sig til mig, ænsrer jeg ikke, den generer mig ikke. Det ærede Medlems Grovheder heller ikke. Saadanne er jo for øvrigt blevet paataalt af Formanden. Og jeg forsikrer det ærede Medlem om, at naar han staar paa Talerstolen, glemmer jeg ingen Sinde det gamle Ord om, hvad man højst kan forlange af et vist, med Horn prydet Dyr.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Dahlggaard): Det er overordentlig overlegent gjort af det ærede Medlem Hr. Bouet her med en Haandbevægelse at feje dette Forslag ned af Bordet og dermed

de Tanker, som dog beskæftiger Statsmagten og Lovgivningsmagten i de fleste europæiske Lande, som noget, der ikke er Drøftelse værd, og det er kun rimeligt, at det ærede Medlem ud fra dette Synspunkt betegner den Forhandling, der foregaar her i Eftermiddag, som spildte Ord. Jeg maa dog sige efter at have lagt Mærke til den Overfladiskhed, der var Grundlaget for det ærede Medlems Bemærkninger, at mine Ord i Dag vilde ikke have været spildt, dersom det ærede Medlem blot havde haft den fornødne Opmærksomhed til at høre derpaa.

Naar f. Eks. det ærede Medlem søger at fremkalde Indtrykket af, at i Norge har den tvungne Voldgiftsordning været medvirkende til at hindre Enighed i den norske Industri i Stedet for at fremkalde den, saa vilde han blot ved at fordybe sig et Øjeblik i de faktiske Forhold i Norge i disse Aar vide, at det er ganske urigtigt. I det Aar, hvor den tvungne Voldgift eksisterede deroppe, i 1922, var der af tabte Arbejdsdage 91 000; i Aaret forud, hvor der ikke var tvungen Voldgift, var der 3¹/₂ Million, og i 1924 var der 5 Millioner tabte Arbejdsdage. Naar det ærede Medlem anfører, at Generalstrejketruslerne i Norge skulde have afholdt den norske Lovgivningsmagt fra at gennemføre tvungen Voldgift, vilde han ogsaa, hvis han havde undersøgt Forholdene, vide, at det er ganske urigtigt, og at det norske Storting netop gennemførte Voldgiftsordningen mod Generalstrejketruselen, og til Trods for Generalstrejketruselen bøjede de norske Arbejdere sig. Det er derfor ganske urigtigt, hvad det ærede Medlem her har fremsat.

Naar endelig det ærede Medlem beskæftiger sig med de australske Forhold, som jeg i øvrigt skal erkende ikke direkte kan sammenlignes med de danske, viser det sig ogsaa der, at han, hvis han havde beskæftiget sig med de Ting før, vilde have vidst, at de Udtalelser, han fremsatte, var ganske urigtige. Hvis f. Eks. det ærede Medlem havde studeret den Bog, som Mr. Higgins, der har været Dommer i den fællesaustralske Voldgiftsret i 15—16 Aar, har udgivet, vilde han vide, at denne Dommer, der sikkert har lidt nærmere Kendskab dertil end det ærede Medlem, siger, at den fællesaustralske Domstols Autoritet i disse 15—16 Aar næsten har været fuldkommen; i kun 2 Tilfælde i de 15—16 Aar har der været Arbejdsstandsninger mod Voldgiftsrettens Kendelse; den ene Gang var det en rent politisk Strejke, og